rélhetőek velük, s nélkülük nem haladna semerre a történelem folyása.

Azonban Weiningerrel ellentétben meg kell jegyeznünk, hogy dolgoknak ebbe az irányba való haladásáról nem csak és kizárólagosan a férfiasodni vágyó nők tehetnek, hanem a férfiasságukat elvesztő és nőiessé váló férfiak is, akik nem értvén meg saját valódi szerepüket, tevőlegesen hozzá is járulnak – nem csak szavakban – ahhoz, hogy a nemek közötti határvonalak szépen lassan kezdenek elmosódni. Hangsúlyozni kell, hogy itt egyáltalán nem jogokról van szó, hanem azokról az orientációkról, melyek jobb esetben határozottan kijelölnék egy lény férfi vagy nő voltát. Egy bátor, már-már férfiasan vakmerő nő, és egy puhány, a nőnek biztonságot adni nem tudó, a nőt nővé tenni nem képes férfi kapcsolata esetében is valójában egy teljes férfi és egy teljes nő alkotja a kapcsolatot. „Csak" a férfi rész inkább a nőben, a nőies rész pedig inkább a férfiban található meg, és így egészítik ki egymást. Ebben az elfajult állapotban mindketten annak ellenkezőjét valósítják meg, ami saját valódi természetük lenne: *„az egyetlen minőségi kritérium a saját természet többé-kevésbé tökéletes megvalósítása. Kétségtelen: az a nő, aki tökéletes nő, magasabb rendű ama férfinál, aki tökéletlenül férfi."*[32]

A fentebbi témákkal kapcsolatos hétköznapi beszédtémák és „filozofálgatások" szintjén nemcsak az összekacsintás kényszere figyelhető meg a hasonlókkal, hanem az átlagos képességű ember betörési kísérlete a szellem területére, egy olyan birodalomba, ahol valójában semmi keresnivalója nincs, ahol minden egyes lépése, megnyilatkozása és gondolata csak bitorlása valaminek, ami soha nem lehet az övé.

A *„differenciált ember"* számára ilyen emberek elfogadása nemcsak a türelem és az üde belső mosoly gyakorlásának nagyszerű lehetősége, hanem fontos jelzés arra nézve, hogy mivé válhat ő

Wolfram

Szüzekről és démonokról

Korunk betegségének jellegzetes tünete a férfi és a nő kapcsolatának általános válsága. Egy magasból mélybe tekintő szemlélet, első hallásra talán némileg meghökkentő módon, ama tényben látja a problémák gyökerét, hogy korunk leányai igen zsenge korban végleg elveszítik szüzességüket. Itt természetesen a szellemi, úgymond mágikus szüzességre gondolunk. Korunk leányai igen zsenge korban elveszítik szellemi-mágikus szüzességüket, és soha többé nem is nyerik azt vissza. Hadd világítsuk meg mindezt.

A nő két archetípusának, a szeretőnek és az anyának, a Venus Victrix-nek és a Venus Genetrix-nek, két kvalitás, egy primordiális és egy már alászállottabb felel meg: a szellemi formák felvételére és megtartására való képesség. Az olyan nők, akikben fejlett az első kvalitás, jó szeretők: képesek átadni magukat a férfinak, aki beléjük helyezi szellemi lángját, ideáit. Együtt emelkednek, és végül az Androgünoszban teljesen eggyé is válhatnak. Mindennek szimbóluma a szexuális aktus, a kettéhasadtság időleges felszámolása. Venus Victrix nem azt

jelenti, hogy ő egyedül lenne győztes, hanem azt, hogy reá támaszkodva és vele együtt lehet győzelemre jutni.

Egy ettől nagymértékben független folyamat, amikor a nő megfogan, gyermeket szül és nevel. Mindez a második kvalitásnak, a formák megtartási képességének a szimbóluma. Az olyan nők, akikben ez a kvalitás fejlett, ha egy alkalmas férfi szellemétől és magjától megfogannak, jó anyák lesznek, a család letéteményesei, a háznak és népének központi figurái. A nő szellemi-mágikus értelemben mindaddig szűznek tekinthető, amíg fenn tudja tartani magában a szellemi formák asszimilálásának képességét, és ennek az vet véget, ha szellemi értelemben teljesen anyává válik, amelynek egy szimbóluma, hogy a földi-emberi világban gyermeket szül. Ezért olyan irányzatok, melyek mágikus operációk támaszaként tekintettek szüzekre, a nő szüzességének elveszítését nem az első szexuális aktus révén határozták meg, hanem azzal, hogy földi-emberi értelemben anyává válik. E szabály alóli kivételes esetekről tanúskodnak egyes mitologémák, mint például bizonyos keresztény utalások arra vonatkozólag, hogy a Szűzanya, aki persze eleve nem egy közönséges formát, hanem a Krisztusét vette magába, később a Mennyek Királynőjévé, vagyis Krisztus Király feleségévé-szeretőjévé válik. Az is megtörténhet, hogy a felvett forma olyan hatalmas, hogy a nő egy időre elveszíti ezt a szüzességet, ám később maga is, ha időnként nem rombolja le önmagát, beleragad saját elképzeléseibe, és csónakját még a parton is vonszolja magával. Ebben az esetben is érdemes elővenni a tükör hasonlatot. E tükörben megnézhetjük, mivé is válhatunk, ha nézeteinket csak azért cipeljük magunkkal egy egész életen keresztül, mert valamikor nagyon régen kimondtuk őket, és későbbi énünk megteremtésének alapjául ezek a megnyilatkozásaink szolgáltak, viszont jelenlegi helyzetünkben már nem visznek előre minket. Ebből a szemszögből nézve igen érdekes terep a mai politikai ideák közege (és nem feltétlenül a politikusok), ahol saját maguk karikatúrájává és hiteltelen bohóccá tudnak válni az évek múltával az egykoron lelkes eszméket hirdetők. Továbbá érdemes arra is odafigyelni, hogy nézeteink mennyire csak egy adott közeg *„vállveregetésének”* próbáját állják ki, mennyire csak a komfortérzet, a valahová, valakik közé tartozás csalogató érzése hajt feléjük, s mennyiben saját, gyakorlati életünk próbáját, ha mások álláspontjával szemben is helyezkednek el.

Kálí illúziója, a kispolgári boldogság ígérete

A Sötét Kor eljövetelének további jele, hogy a természetes nemi polarizációt megfertőzte és a végletekig eltorzította az a romantikus idea, mely a határozott, szellemileg és jellemben erős férfi helyére lépett, és őt a nő hódolójának, kiszolgálójának tette meg. A férfi csúszómászóvá változott, aki a nő lábai előtti porban és sárban fetrengésben leli örömét. Ahogy a *Mahánirvána-tantra* fogalmaz: Kálí Korának jele, amikor *„a férfiak a nők alattvalóivá és a gyönyör rabszolgáivá, barátaik, mestereik és a tiszteletet érdemlők elnyomóivá válnak”*.[33] A férfi számára ez az *erósz* már semmivel nem több egyszerű nyomorúságnál. *„Ez éppen azért van így, mert a vágy, amikor – miként a legtöbb embernél – a »más« függvényében*

extrovertált sóvárgás, magában foglalja a megfosztottságot: a velünk született, elemi megfosztottságot, és éppen amikor azt hiszi, hogy kielégült, megerősíti ezt, megszilárdítva az abszolút értelemben vett »lét« szempontjából való függőség, elégtelenség, tehetetlenség törvényét. Az ember lemond az abszolút életről, midőn azt a nő felé fordulva és a nőben elveszve önmagán kívül keresi. (…) Ez Erósz örökös megfosztottsága, akinek a birtoklás mindig kicsúszik a kezei közül; azé az Erószé, aki – ha örökösen újjászületik is – ugyanazon megfosztottsággal, ugyanazon sóvárgással születik újjá."[34]

Modern korunk nemek közötti problémáinak egyik fő kérdése is ezzel kapcsolatos: vajon a romantikus leányregények által megtévesztett nő miért vágyik a szavak szintjén mindig egy szolgára, *„lovagra", „igazi úriemberre"*, aki minden óhaját lesi és teljesíti, majd ugyanez a nő miért taszítja el őt magától az első adandó alkalommal, amikor egy igazi *„rosszfiú"* oldalán díszeleghet. (Aztán ez a félrevezetett férfi olyan egzisztenciális zuhanást él meg, hogy csoda, ha egyáltalán ép elmével túléli.) A dolog annál az oknál fogva nem működik, mivel a széplelkű *„úriembert"* általában az erőteljes sóvárgás vezérli. *„Ha valamink nincs meg, ha valamiben hiányt szenvedünk, a sóvárgás, a szenvedély vagy a vágy feléje hajt: valami felé, amitől ily módon függővé válunk (…). Ha »lemondunk«, vagyis nem vágyakozunk, nem kívánunk, a viszony megfordul, mivel ekkor az önmagunkkal való megelégedettség, a bensőség, a függetlenség állapota valósul meg. Akkor – mint mondják – ahelyett, hogy az »én« menne a tárgy felé, a tárgy megy az »én« – mint »hímje« – felé (…). Így minden – nyilvánvalóan benső állapotként értelmezett – »lemondás« erőt bocsát rendelkezésünkre. Ezt az okkult erőt* ódzsasznak *nevezik (…). Néhány szöveg ezzel kapcsolatban a női istenségek* (Jóginí *vagy* Dákiní) *formájában ábrázolt* Saktik *soráról beszél. Ezeket ellenállhatatlanul vonzza a »lemondás« teremtette tulajdonság, és egyesülnek*

az visszaáll. Ezt látjuk egyes lovagi legendákban, ahol a lovag egy szinte elérhetetlen özvegy kegyeire pályázik, akit csak magasrendűségének próbák általi bizonyítása révén nyerhet el, amikor is az özvegy ismét szűzi szeretővé válik.

Azt mondtuk, hogy korunk leányai igen zsenge korban elveszítik szellemi-mágikus szüzességüket, és soha többé nem is nyerik azt vissza.

Vannak tiszta, magasrendű nők, akik mindig szépek, és egyedül ők a szépek, és bizonyos értelemben ők maga a Szépség; és vannak állatias, földies, sötét, buta nők, akik pedig nem szépek, mert nem lehetnek szépek, és ha tíz lépésről szépnek tűnnek, akkor két lépésről már látszik, hogy nem azok, ha pedig két lépésről szépnek tűnnek, akkor közel hajolva az ember megborzong… Vannak továbbá sátáni nők, akik bizonyos értelemben ismét szépek lehetnek. Erre a látszólagos ellentmondásra vissza fogunk térni.

Értelmezhető-e mindez a nő primordiális kvalitása, a forma felvétele érdekében történő önátadás mentén? Itt paradoxonokba ütközünk, hiszen ez a kvalitás azt jelenti, hogy a nő képes magát alávetni a férfinak, vagyis hajlamosak lehetünk egyfajta passzivitásként értelmezni. Márpedig állatias vagy sötét nők is lehetnek nagyon passzívak, ők is hajlamosak és képesek lehetnek „alávetni" magukat a férfinak, mégsem lehetnek jó szeretők, nem lehetséges rájuk támaszkodva és velük

együtt emelkedés, sőt általában éppen ellenkezőleg, süllyedés valósul meg. Szép és magasrendű nők ugyanakkor sok tekintetben aktívak, inspirálóak és intelligensek – nem feltétlenül a modern racionális intelligenciafelfogás értelmében –, úgy tűnik tehát, hogy ez áll közelebb a nő archetípusának mentális vetületéhez. Mentális struktúrájukat tekintve ilyenek azonban a sátáni nők is: ez a második paradoxon.

A megoldás abban rejlik, hogy a sötét és buta nő azért sötét és buta, mert szellemi-mágikus értelemben nem szűz, elveszítette primordiális női kvalitását, a szellemi formák felvételének képességét. Úgy veszítette el, hogy „frigyre lépett" egy khthonikus, „föld"-alatti entitással, vagyis önmagát átadva felvette annak formáját. Fajtalankodott azzal. Lehet, hogy még születése előtt. Vagy már gyermekkorában. Benső élmények, a világ egy bizonyos módon való átélése által. Esetleg környezete, vagy egy konkrét személy közvetítésével. Mivel pedig a történelmi ciklus előrehaladtával a második, alászállottabb női kvalitás kerül előtérbe, egyre nehezebb egy ilyen „frigy" után a szellemi-mágikus szüzesség visszaszerzése, különösen, ha az illető nő soha nem is kerül kapcsolatba olyan férfival, aki képes lenne a khthonikusnál magasabb rendű minőség felmutatására. E nő önátadása látszólagos lehet csupán, és a testi, vagy legfeljebb a lelki tartományra korlátozódik.

azzal, aki azt gyakorolta. Általában az az elv, hogy egy Sakti *nem annak adja oda magát, aki vágyik rá, hanem magától ahhoz megy és annak ajánlja fel magát, aki megtestesíti férjének, Sivának nyugodt és »fix« természetét."*[35] Ma a végletesen szerelmes férfi valójában férfiként már halott, személyének és érzelmeinek már semmilyen szinten nincs köze ahhoz a férfiassághoz, ami őt a nő számára vonzóvá tehetné. *„A nagy szenvedély ezen esetei inverzióból erednek: a* szimbólum *a személlyel azonosul, és a személyt önmagában – majdnem »mint istent Isten helyett« szeretjük. Egy olyan impulzus teljes intenzitása – amely ezen esetekben abszolútumot akarja – egy adott lény ember-voltára összpontosul; ezáltal a szerelmes számára e lény megszűnik eszköznek lenni, és a bálványimádás – vagy jobban mondva: a fetisizmus – tárgyává lesz. (…) a szerelmi kapcsolatokban gyakran az egyik személy által – még ha nem is szándékosan – a másikra gyakorolt vámpírizmussal találkozunk (…), ám valójában az ilyen helyzetek válsággal és összeomlással végződhetnek. Ez főként a nő idealizálásának hangsúlyozott folyamatával, a – ténylegesen csak minimálisan meglévő vagy teljesen hiányzó – morális értékeknek a nőbe való vetítésével párhuzamosan következik be. Ekkor – mivel meztelenül mutatja be a csalékony valóságot – bármily traumatikus mozzanat romba döntheti az egész épületet: tönkreteheti az egész stendhali »kristályosodást«."*[36]

A modern pszichológia fő tévedésének gyökere is ez: összetéveszti a hordozót a hordozottal, az esetleges lényt a benne megnyilvánuló Férfi vagy Női princípiummal. A plebs által felmagasztalt önjelölt bölcselők, közhelyvirtuózok okádják a hazug tanácsot nap mint nap az esetleges lénynek, hogyan játszhatja el felszínesen a Férfi princípiumot, miközben a valóságban a princípium tökéletes leszedálása következik be. A csapból is folyó és a lényt már-már kommunista módon körülhatároló, viselkedésmintáit utópisztikus ideálokhoz igazító modern *személyi-*

ségfejlesztő tanácsok és hűtőmágnesbölcsességek pontosan a lényeget nem tudják megragadni, s nem képesek intuíciókon, belső megéléseken keresztül elvezetni a princípiumok közelébe. A viselkedés erőszakos külső torzítása maximum csak traumatizálódásokhoz vezethet, ha az egész folyamat nincs összhangban a belső természettel.

A modernkori párkapcsolatok forgatókönyve is rendre ugyanaz: az egykoron egymás iránt elemi szenvedéllyel megnyilatkozó pár szépen lassan *„barátsággá”*, *„családdá”* silányítja az egészet megalapozó mágnesességet, és szépen félrerakja a benne megnyilatkozó princípiumokat. Ez a nő az igazi Nő csábító voltából, szépségéből, bájából mindent elveszítve nőiségét egyáltalán meg nem élő háziasszonnyá válik, míg a férfi az igazi Férfit meghatározó zabolázhatatlanságot, szenvedélyességet, autonómiát és megtörhetetlenséget adja fel a papucsférj vegetáló szerepéért. A dolog már-már annyira istenkáromlásszerű, hogy egyáltalán nem kell csodálkozni, ha a Férfi és Női princípium évtizedek középszerű, kispolgári családi békéje után elemi erővel tör újra a felszínre, hogy aztán visszakövetelje magának mindent, amit az évek alatt megtagadtak tőle.

Még azzal a kifejezéssel sem lenne baj, miszerint a nő a *„ház ura”* vagy *„istennője”*, hiszen a férfi otthona sohasem lehet csakis a négy fal között, a férfi otthona a távolság, a tér, a végtelenség, ő a hegyek között és pusztákban, a természet erőinek nekifeszülve és velük dacolva érzi otthon magát. Sehol sincs otthon, de mégis mindenhol otthon van. Ebben a helyzetben még kívánatos is volna, hogy a nő a házat rendben tartva várja a – négy fal közé csak megpihenni térő – férfit. A probléma ott kezdődik, hogy a ma férfija otthon a távirányítót uralva sörszagúan várja haza a barátnőkkel szingli sztorikat moziban néző, közben kisebb hárpiává vált feleségét, hogy aztán teljesen érdemtelen és fölösleges dolgokon álljon

Wolfram

Ilyen szellemi-mágikus frigy megtörténhet azonban valamilyen emberfeletti entitással is. Ezt pillantjuk meg a Szűzanyánál, egyes női szenteknél, továbbá ez a női szerzetesség eredeti ideája. Ők a mesék aranykastélyba zárkózott királyleányai, akiket csak akkor nyerhet el a zarándok, ha még magasabb kvalitásokat képes felmutatni, vagyis, ha ő maga is effektíven emberfelettivé válik. Ha arra gondolunk, hogy a Szent Szűz a Szent Szellemtől fogant meg, akkor megértjük, hogy Őt ezek után csakis a Krisztus képes elnyerni.

A sátáni nő azért hasonlíthat megtévesztésig akár a legmagasabb rendűhöz, mert aminek a formáját magába vette, az egy igen magasrendű entitás: ne feledjük, a Sátán is angyal. A buta nő és a sátáni nő között az a különbség, hogy az előbbi egy már felbomlóban lévő, a megsemmisülés felé mutató formát vett magába, azt közvetíti, a Sátán maga azonban egyáltalán nem a semmi, ő nagyon is hatalmas, és arra törekszik, hogy mások semmisüljenek meg. Ezt a törekvést közvetíti a sátáni nő. Ő ezért első lépésben maga alatt akarja tudni a férfit. Végső soron romlásba akarja dönteni. És míg az állatias, buta nő csak a legalacsonyabb rendű férfiakat képes vonzani, addig a sátáni a magasrendűt is: ha pedig a férfi, legyen bármennyire kvalifikált, nem képes szétzúzni a varázst, ő is menthetetlenül elbukik.

Korunkban azért különösen nehéz a helyzet, mert ama nők, akik e szellemi-mágikus értelemben nem lépnek frigyre démoni, állati, növényi, vagy „föld"-alatti entitásokkal, vagyis sem nem állatiasak, sem nem buták, frigyre lépnek a Modernség Szellemével, amely viszont a Sátán egyenesági leszármazottja. Ebből ered az a törekvés, hogy a modern nő maga alatt akarja tudni a férfit, hiszen minden, ami modern, a legalászállítottabb női értékek mentén zajlik. Míg eredetileg a szellemi hérosz, később az állatias hím, addig ma már a nőies, domesztikált férfi az ideál. A modern családok matriarchálisak, a férfi szerepe a teljesen feminin értékek mentén zajló élet külső fenntartására összpontosul. Szellemi tekintéllyel egyáltalán nem rendelkezik, és szellemi értelemben a modern nő nem is akar tőle semmit.

✣

A modern nő tehát nem nő, mert teljesen elveszítette primordiális női kvalitását. Ám nem minden ma élő nő modern. Mint ahogy mi, lovagok is létezünk még, úgy ma is lehetnek még valódi Szüzek, és olyan, aranykastélyba zárkózott királyleányok, akik képesek számunkra további inspirációt nyújtani – annak meghaladásához, hogy pusztán csak emberek legyünk.

otthon a bál, minek következtében az ellenszenv mérge megszülje a feminista poénokon nevetgélő, ám megkeseredett háziasszonyokat, akik életük végéig a szőke herceget várják (hogy aztán őt is ugyanígy leszedálhassák), és a hímsoviniszta poénokon nevetgélő sörhabos bajszú férfiakat, akik hencegve mindig a következő „nagymellűt" várják (aki mellett pontosan ugyanez a puhatestű sors lenne osztályrészük).

Valóban nehéz realizálni azt az állapotot, ahol a férfinak nem lételeme a kényelmes biztonság, a nyugodt hétköznapiság, az otthon melege iránti sóvárgás és a biztos jövő iránti remény. (Főleg úgy, hogy a korszellem már gyermekkorától ezt neveli a hímnemű lénybe.) Pedig valójában nem kell elhagyni semmit, nem kell menekülni semmi elől. A cél azoknak a kötöttségeknek a belső felszámolása, melyek a bizonytalan alapokhoz kapcsolódnak. Ha az Én ki tudott szabadulni a hétköznapi karakterből, az otthon a végtelen, akkor nincs honnan és nincs hova menekülni, hiszen már anélkül megérkeztünk, hogy elindultunk volna. Még az időleges megélések is képesek lehetnek elkezdeni felnevelni azt a belső csírát, mely a valódi Férfi princípium átélésének alapjává válhat. Annyi viszont tény, hogy a modern kor silány, a nőnek való örökös megfelelési kényszer által hajtott férfi szerepe még csak köszönő viszonyban sincs ezekkel a dolgokkal. Az idealizált külső maszk mögött rejlő ürességnem tud fenntartani semmilyen mágneses vonzalmat, így nem csoda, ha szenvedély emlékeinek elhalványodása utána ez a lény egyedül marad, mivel mint férfi már nem funkcionál (persze meg kell említeni, hogy az érem másik oldala – a szexualitástól függésben álló macsó – szintén értékelhetetlen a megvalósítás szempontjából mint férfi). Az a különleges helyzet áll fenn, hogy éppen a modern elvárásoknak tett engedmények okozzák a látványos bukásokat, amelyeknek a megélése után sokan könnyen átesnek a ló má-